

udvide eller indskrænke Landcadetcorpset og den dermed forbundne aarlige Afgang til Armeen efter sit Forgødtbefindende og derhos sige, at de Cadetter, som udnævnes aarlig til Officerer, skulle ubetinget lønnes af Statskassen, hvad enten Armeeplanen derved overstrides eller ikke, saa er der ingen Betydning mere i Thingets Bevillingsret, thi saa kan Krigsministeriet paa tvinge Statskassen en saa stor aarlig Udgift, som det finder for godt; det er dette Spørgsmaal, som foreligger, og det er derfor, at Uendringssforslaget er stillet saaledes, som det er; de ærede Herrer vilse erindre, at i det Dieblif, jeg bragte det frem paa Fleertallets Begne, hentydede jeg bestemt til, at vi havde ønsket at kunne udgaae at stille dette Forslag, at vi havde ønsket paa et tidligere Trin af de Forhandlinger, vi havde med Ministeren, at møde saadanne Tilfagn fra hans Side, at vi kunde have undladt at fremkomme med Forslaget. Det er naturligt, at førend Fleertallet bestemte sig til dette Skridt, har det taget under Overveelse, om det stod i Thingets Magt igjennem Finantsloven at udøve nogen afgjørende Indskydelse paa Tilgangen til Landcadetcorpset; men denne Magt have vi ikke. Gjennem Finantsbevillingen kunne vi ikke udøve nogen Magt derpaa; vi kunde maaskee negte hele Bevillingen til Landcadetcorpset, men i det Dieblif vi gjorde det, saa negtede vi en planmæssig Bevilling, og det have vi ikke gjort tidligere under Forhold af denne Natur; det vilde vi heller ikke gjøre denne Gang, og dersom vi nu under de nuværende Omstændigheder gjorde det, vilde man møde os med saa meget større Bebrejdelser. Fleertallet har spurgt: hvorledes kan Thinget i dette Spørgsmaal stille sig paa det simpleste Rettsgebeet? og det have vi fundet ved vort Forslag. Thinget kan ikke berolige sig ved at votere det, som fra Ministeriet er begjert, uden at forlange nogen Indskrænkning i det, som nu bestaaer, medmindre vi af Krigsbestyrelsen modtage Tilfagn om, at den i Fremtiden vil forandre dette Forhold ved lempelige Midler, som staae til Administrationsens Raadighed. Men vi have ikke alene ikke faaet noget Tilfagn derom, men der er fra Krigsministeriets Side givet Understøttelse til den Betragtningssmaade, som gaaer ud paa, at

den Tilstand, vi nu have, skal ansees som varig. Vi havde for Reductionen 1842, siger man, et større Antal af Officerer end nu, vi vilde gjenvinde dette større Antal, thi vi finde ikke det tilstrækkeligt, som vi have. Dette er en yderst færlig Betragtningssmaade, som Thinget paa ingen Maade kan lade staae ved Magt, thi den svækker hele Betydningen af den planmæssige Bestemmelse, som skal dele os og Ministeriet imellem. Saalænge Krigsministeren ikke erkjender, at det overtallige Antal af Officerer ligger udenfor Armeeplanen, og at det er hans administrative Pligt at træffe saadanne Foranstaltninger, at vi komme tilbage til de planmæssige Summer ogsaa i den Retning, som her nu forhandles, saalænge staae vi paa en fuldkommen løs Grundvold med Hensyn til Pengesbevillingerne til Krigsministeriet.

Den ærede Ordfører har gjort en Betragtning gjældende, som er af den yderste Betydning, den nemlig, at Gageringen i Armeen er fastsat saaledes, at ikke alene den enkelte Personens Løn, men ogsaa hans Haab om Forfremmelse deri er indbefattet; men formere vi utilbørligt Antallet af de Officerer, som indtræde i de yngre Classer, saa spærre vi ogsaa utilbørligt Udsigten til Forfremmelse, og formindste Gjennemsnitslønnen for samtlige Officerer, — og den første Følge deraf, og den naturlige Følge, vil blive Krav paa en Gagesforøgelse for Officerer i de lavere Grader. Dette Krav paa Forøgelse i Gage for denne Klasse ligger allerede for og trænger sig mere og mere paa og det finder sin Berettigelse for en væsentlig Deel deri, at Officererne i de lavere Grader have en saa ringe Udsigt til Forfremmelse. Man har søgt en anden Retfærdiggjørelse for det Antal overtallige Officerer, vi nu have, nemlig i de mulige Rustninger, vi kunne komme til. Jo nærmere Rustninger ere for Haanden, desto rigtigere er det, at vi ikke paa denne Vej, som dog altid kun afgiver et indskrænket Midde, søge at stikke os Officerer, men at vi betræde den Vej, som vi burde betræde og som det glæder mig, at den ærede Rigsdagsmand for Randers District (Dinesen) ogsaa har sluttet sig til, nemlig at faae udviklet et fuldstændigt og godt Krigs-